

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2023, č.j. CPR-18837-3/ČJ-2023-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ze dne 29. 5. 2023 č.j. CPR-18837-3/ČJ-2023-930310-V241 (dále jen „napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozhodnutí”) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodnutí ze dne 16. 4. 2023 č.j. KRPA-8125-23/ČJ-2023-000022-ZAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) změněno tak, že se jeho výrok „podle ustanovení §120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. není vycestování účastníka řízení možné a počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se tedy stanoví podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, která bude stanovena postupem podle § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.“ nahradil výrokem „podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. není vycestování účastníka řízení možné a počátek doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se tedy stanoví podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ode dne, kdy účastník řízení vycestuje z území členských států EU na základě stanovené doby k vycestování podle § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.“, a ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování, která bude stanovena postupem podle §120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť vycestování žalobkyně není dle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců možné.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí se zakládá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, zejména ohledně otázky, zda práce žalobkyně v H. D. byla činností soustavnou, která tak naplňuje definici práce dle zákoníku práce. Pokud správní orgán vychází z výpovědi žalobkyně, že v období od října 2022 do 4. 1. 2023 odpracovala celkem 8 dnů, a z toho jí byla proplacena jen polovina, tak to o soustavnosti práce dle žalobkyně nesvědčí. Napadené rozhodnutí se rovněž nezabývalo otázkou, pro koho žalobkyně pracovala.
4. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně též nepřiměřeně tvrdé, když při vlastním ukládání vyhoštění nebere v potaz válečnou situaci na Ukrajině včetně ekonomicky bezvýchodné situace pro mnoho ukrajinských občanů.
5. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný uvedl, že v podané žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí, a na odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

těchto rozhodnutí odkázal. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 4. 1. 2023 prováděla hlídka Policie ČR na konkrétní adrese v P. pobytovou kontrolu, při které byla ztotožněna žalobkyně, bylo zjištěno, že žalobkyně disponuje ukrajinským biometrickým cestovním pasem s platným polským vízem typu D typu MULTI s délkou pobytu na 305 dní s platností od 9. 11. 2022 do 9. 9. 2023 (potvrzeno v kopii cestovní pasu, který je také součástí správního spisu). Žalobkyně byla kontrolována při výkonu úklidových prací v ubytovacím zařízení H. D., byla oblečena do uniformy šedé barvy, pracovní zástěry a na šatech měla viditelně připevněnou jmenovku a za zástěrou čip ke dveřím a vstupní kartu. Na místě byla provedena fotodokumentace (rovněž součástí správního spisu), žalobkyně nedoložila žádný doklad opravňující ji k výkonu pracovní činnosti na území ČR.
8. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 1. 2023 žalobkyně uvedla, že je zdravá, vdova a má dvě dospělé děti, na Ukrajině byla naposledy dne 6. 10. 2022, pracovala jako vysokoškolská učitelka, ale protože byla škola zničena, tak z Ukrajiny utekla. Na území ČR naposledy přicestovala dne 30. 10. 2022, do ČR přijela pracovat, chtěla si vydělat nějaké peníze, v P. příležitostně pracovala a pracuje na brigádách, v ČR nemá žádné příbuzné, ani jiné ekonomické, kulturní či společenské vazby, pohledávky ani dluhy. Dále uvedla, že v H. D. pracovala od konce října, byla tam osmkrát, za práci dostávala 110 Kč na hodinu, zatím jí bylo zaplacené jen za 4 dny zhruba 3 500 Kč, chtěla zde pracovat ještě alespoň měsíc, práci si našla přes kamarádku, na pracovním místě byly veškeré pomůcky – vozík, mop, kýbl – žalobkyně zde uklízela. Dále uvedla, že také pracovala různě po jednodenních brigádách, myla okna, schody, chtěla si vydělat nějaké další peníze. Ohledně návratu uvedla, že na Ukrajině je válka, proto tam žalobkyni hrozí nebezpečí, také uvedla, že v případě správního vyhoštění dobrovolně vycestuje.
9. Paní M. K., nar. X, HR manažerka H. D., do protokolu ze dne 4. 1. 2023 o podání vysvětlení uvedla, že ví, že žalobkyně chodí do hotelu uklízet, a zároveň že svou pracovní činnost žalobkyně vykonává pro společnost B. C., s.r.o., s níž má H. D. uzavřenou smlouvu o dílo. Součástí spisu je pak také Smlouva o dílo uzavřená dne 2. 12. 2021 mezi společnostmi B. C., s.r.o., IČ: X, se společností V. H. D. P., a.s., IČ: X, podle níž má společnost B. C., s.r.o. zajišťovat pro společnost V. H. D. P., a.s., úklidové služby.
10. Součástí spisu je také Seznam kontrolovaných osob na provozovně V. H. D. P., X, ze dne 4. 1. 2023. Na tomto seznamu je uvedeno jméno žalobkyně, její datum narození, státní příslušnost, číslo dokladu, typ a číslo víza, vykonávaná práce – „uklízečka“ – a ve sloupci týkající se čísla povolení k zaměstnání, čísla živnostenského listu či druhu smlouvy, je příslušné políčko u jména žalobkyně proškrtnuto. Tento seznam za provozovnu podepsala paní M. K., HR manažerka.
11. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022, které bylo vydáno dle ust. § 120a a ust. § 179 zákona o pobytu cizinců pro potřeby řízení o správním vyhoštění, a podle kterého vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné z důvodu probíhajícího válečného konfliktu na území Ukrajiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

12. Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2023, č. j. KRPA-8125-12/ČJ-2023-000022-ZAM bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok, a podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 13. 1. 2023 prostřednictvím svého právního zástupce blanketní odvolání, které nebylo ani k výzvě správního orgánu I. stupně včas doplněno odůvodněním.
13. Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2023, č. j. CPR-6640-2/ČJ-2023-930310-V241 bylo rozhodnutí o vyhoštění pro nepřezkoumatelnost zrušeno, neboť s ohledem na závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022, není vycestování státních příslušníků Ukrajiny možné, s existencí důvodů znemožňující vycestování se správní orgán I. stupně nevypořádal.
14. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 16. 4. 2023 správní orgán I. stupně uvedl podklady, ze kterých vyšel, dospěl k závěru, že v případě žalobkyně bylo naplněno ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť nejméně dne 4. 1. 2023, kdy byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie, vykonávala pracovní činnost v prostorách ubytovacího zařízení H. D., jako uklízečka pro obchodní společnost B. C. s.r.o., ačkoliv nevlastní žádné povolení k zaměstnání, které je však k výkonu zaměstnání podmínkou, k tomu správní orgán I. stupně odkázal na informace sdělené do protokolu dne 4. 1. 2023 žalobkyní a paní K., manažerkou H. D., poukázal na definici zaměstnání dle § 178 b) odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně dále hodnotil přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně s ohledem na ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přitom hodnotil kritéria stanovená judikaturou Nejvyššího správního soudu, Evropského soudu pro lidská práva a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přihlédl k informacím sděleným žalobkyní do protokolu dne 4. 1. 2023 a shledal, že důsledek rozhodnutí je z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života přiměřený. Ohledně závažnosti protiprávního jednání pak uvedl, že žalobkyně se sama doznala, že pro společnost B. C. v prostorách ubytovacího zařízení H. D. pracovala, a to celkem 8 dní na pozici uklízečky, na místě byla kontrolována v pracovním oděvu, měla u sebe bílou kartičku s nápisem ÚKLID a měla vlastní skříňku na věci, což je zřejmé z fotodokumentace, pracovní činnost vykonávala, aniž by podepsala pracovní smlouvu, tedy na základě ústní dohody, za práci měla přislíbenou mzdu ve výši 110 Kč na hodinu, zaměstnavatel žalobkyni dle jejích slov zaplatil za 4 dny práce částku 3 500 Kč. Posuzoval také otázku možného vycestování s ohledem na válečný konflikt na území Ukrajiny a s odkazem na závazné stanovisko MV ČR ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022 uzavřel, že vycestování žalobkyně není možné, dobu k vycestování dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců proto nestanovil, přičemž tato bude stanovena v novém rozhodnutí dle ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, stanovil ve spodní hranici zákonem stanovené sazby, jako polehčující okolnost uvedl, že žalobkyně po celou dobu řízení spolupracovala a vypovídala, na druhou stranu minimálně dne 4. 1. 2023 byla

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

zaměstnána bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto podmínkou výkonu zaměstnání, čímž bylo porušeno ust. § 103 písm. v) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce blanketní odvolání, které nebylo ani k výzvě správního orgánu I. stupně doplněno odůvodněním.

15. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 5. 2023 žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných a jednoznačných skutkových zjištění, vytýkané protiprávní jednání bylo vymezeno zákonným způsobem a správně kvalifikováno dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, a bylo dostatečným způsobem zjištěno a prokázáno, že žalobkyně byla nejméně dne 4. 1. 2023 na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla správním orgánem I. stupně stanovena v zákonném rozmezí a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Žalovaný shrnul, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, nebylo zjištěno žádné pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost, skutečnost, že byla žalobkyně na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, byla spisovým materiálem doložena a dostatečně odůvodněna. Se závěry a zjištěními správního orgánu I. stupně se žalovaný plně ztotožnil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání.
18. Soud zde podotýká, že žalobkyně v průběhu správního řízení podala prostřednictvím svého právního zástupce toliko blanketní odvolání, konkrétní námitky tvrdila až v podané žalobě. Žalovaný se jimi proto nemohl zabývat a dle ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumával pouze soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení jemu předcházející s právními předpisy.
19. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
20. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců *police v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vycestování cizince je možné (§ 179) (odst. 1 věta první) Není-li vycestování cizince podle odstavce 1 nebo 2 možné, policie tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§33 odst. 3). (odst. 4) Pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz. (odst. 5)

21. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam brozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
22. Podle ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
23. Podle ust. § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. (odst. 1) Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky. (odst. 2)
24. Podle ust. § 2 zákona č. 262/2004 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. (odst. 1) Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. (odst. 2)
25. K pojmu závislé práce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2020 č.j. 5 Azs 205/2019-34 konstatoval: „Ke znakům závislé práce se Nejvyšší správní soud zevrubně vyjádřil v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, na nějž lze v podrobnostech odkázat. Podle tohoto rozsudku „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli“, přičemž zaměstnanec musí práci vykonávat soustavně, osobně a podle zaměstnavatelových pokynů.“
26. V daném případě žalobkyně nezpochybňovala, že se z její strany jednalo o výkon závislé práce, zpochybňovala pouze naplnění znaku soustavnosti. Správní orgány shledaly

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

naplnění znaků dané skutkové podstaty tím, že žalobkyně byla nejméně dne 4. 1. 2023 v České republice zaměstnána bez povolení k zaměstnání, což bylo zjištěno z výpovědi samotné žalobkyně, z výpovědi paní K., HR manažerky H. D., a z pořízené fotodokumentace.

27. K tomu lze odkázat na rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[s]amozřejmě je třeba tento první znak v konkrétních případech aplikovat uvážlivě. Inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných, například z výpovědi obviněného, z výsledku svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.). Na závadu nemusí být ani to, že se činnost dosud soustavnou stát nestihla (jedná se například teprve o první den práce „na zkoušku“), jestliže se takovou podle vůle stran následně stát měla.“* Uvedené rozhodnutí se zabývalo přezkumem postupu inspektorátu práce při výkonu kontroly nad dodržováním zákazu výkonu nelegální práce, jeho závěry lze vztáhnout i na posuzovaný případ, obdobně tak učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č. j. 5 Azs 205/2019 – 34. Pro naplnění znaku soustavnosti pak dle citovaného rozhodnutí za určitých okolností postačuje i to, aby ze zjištěných skutečností vyplývalo, že se pracovní činnost podle vůle stran teprve soustavnou měla stát, přičemž přijetí závěru o soustavnosti nebrání, pokud se tato práce dosud soustavnou stát nestihla. V daném případě žalobkyně uvedla, že danou pracovní činnost chtěla vykonávat ještě alespoň měsíc, což postačovala k učinění závěru, že se jednalo o činnost soustavnou.
28. Nicméně, znaky soustavnosti naplňuje i pracovní činnost, kterou dle svého tvrzení žalobkyně vykonávala před 4. 1. 2023, tedy v období od konce října do dne 4. 1. 2023 (tj. období asi dvou měsíců), kdy odpracovala celkem osm dní. Jednalo se totiž o stejný druh práce, kterou žalobkyně vykonávala opakovaně, na předem určeném místě, osobně a dle pokynů zaměstnavatele, za tuto práci jí byla vyplácena odměna. Není přitom vyžadováno, aby se jednalo o práci každodenní, postačuje, že byla konána pravidelně za splnění dalších shora uvedených podmínek. V rozsudku ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 Azs 72/2021 – 30 Nejvyšší správní soud k soustavnosti uvedl: *„Soustavná totiž nemusí nutně být pouze práce vykonávaná dlouhodobě, jak vyplývá z výše citovaného rozsudku, může se jednat i o krátkodobější zaměstnání na pravidelném základě.“* Požadavek pravidelnosti pak práce vykonávaná žalobkyní splňuje. Nejvyšší správní soud postrádal znak soustavnosti například u práce vykonávané několik hodin (viz rozsudek ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 – 31), či pouhý jeden den (rozsudek ze dne 7. 4. 2016, č. j. 4 Ads 27/2016 – 40), což se liší od případu žalobkyně. Je nutné mít na zřeteli též závěry rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, kde byl dovozen znak soustavnosti závislé práce: *„Za (samostatný)znak je ovšem nutno považovat již první část definice, která hovoří o tom, že práce „je vykonávána“. Nejen z tohoto gramatického vyjádření (vid nedokonavý), ale zejména z účelu definice a postihu nelegální práce je zřejmé, že mohou zůstat v platnosti dřívější judikатурní závěry o soustavnosti jako znaku závislé práce, neboť při jednorázové či příležitostné spolupráci se jen těžko může mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem vytvořit jakýkoliv vztah, natožpak vztah závislosti.“* Znak soustavnosti není splněn ani při jednorázové bezúplatné pomoci mezi příbuznými (viz rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2012 č. j. 4 Ads 177/2011 – 120).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

29. Z výše uvedeného je patrné, že pracovní činnost konaná žalobkyní pravidelně opakovaně v období minimálně dvou měsíců a kterou žalobkyně měla v úmyslu vykonávat i do budoucna, podmínku soustavnosti splňuje, naplnění tohoto pojmu nebrání, pokud žalobkyně dle svého tvrzení v předešlém období tuto práci vykonávala po osm dnů. Tyto skutečnosti pak byly dostatečně prokázány výpovědí samotné žalobkyně, výpovědí paní K., HR manažerky H. D., a fotodokumentací pořízenou na místě prováděné kontroly.
30. Ani skutečnost, že žalobkyně doposud nedostala zaplacenou za všechny (konkrétně za čtyři) již odpracované dny, není v rozporu se závěrem, že se v případě žalobkyně jednalo o soustavný výkon pracovní činnosti resp. o závislou práci. Žalobkyně totiž uvedla, že tuto práci vykonávala za účelem výdělků, který jí byl přislíben, chtěla takto pracovat minimálně i další měsíc. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, odměna přísně vzato nepředstavuje definiční znak závislé práce.
31. Z hlediska naplnění znaků závislé práce a skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců pak není nezbytné jednoznačně identifikovat a prokázat, který subjekt byl zaměstnavatelem žalobkyně. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 1 Azs 1/2020 – 29: „*Neobstojí tak opačný závěr krajského soudu, že nebylo prokázáno, zda činnost žalobce lze považovat za výkon závislé práce, neboť není zřejmé, pro kterého zaměstnavatele a za jakých podmínek ji vykonával, kdo žalobce úkoloval, kontroloval a jaká byla jeho odměna.*“ Navíc, v projednávané věci správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost pro obchodní společnost B. C. s.r.o., vycházel přitom z výpovědi samotné žalobkyně, která do protokolu dne 4. 1. 2023 uvedla, že vykonávala práci v H. D., a zároveň z výpovědi paní K., která do protokolu uvedla, že sice žalobkyni nezná, ale ví, že chodí do hotelu uklízet a že pracuje pro společnost B. C. s.r.o., s níž má H. D. uzavřenou smlouvu o dílo, na základě které společnost B. C. s.r.o. dodává hotelu pracovníky na úklidové práce. Žalobkyně tento závěr v podaném odvolání ani v žalobě nijak nevyvrátila ani nezpochybnila; ve správním řízení tedy byla dostatečně zjištěna i otázka, pro jaký subjekt žalobkyně práci konala.
32. Soud dále k námitce žalobkyně shledal, že válečná situace na Ukrajině byla při vydání správních rozhodnutí brána v potaz, když byla hodnocena jako překážka znemožňující vycestování žalobkyně. Z toho důvodu pak nebylo přistoupeno ke stanovení doby vycestování a tato bude stanovena po pominutí důvodů znemožňujících žalobkyni vycestovat dle ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Existence důvodů znemožňujících vycestování však neznamená, že by vůbec nebylo možné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění; policie při splnění podmínek rozhodnutí o správním vyhoštění vydá a nemožnost vycestovat v tomto rozhodnutí uvede, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 206/2015 – 36, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2023, č. j. 21 A 5/2023 – 20. V tomto směru tak zdejší soud nepovažuje rozhodnutí správních orgánů za nepřiměřeně tvrdé ani za nezákonné.
33. Závěrem je třeba uvést, že ani ekonomické potíže cizince zásadně nejsou důvodem pro to, aby rozhodnutí o správním vyhoštění nemohlo být uloženo, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2019, č. j. 2 Azs 79/2016 – 39. Soud zároveň konstatuje, že ve správním řízení žalobkyně neuvedla ani jiné důvody, pro které by bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

možné shledat rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným. Žalobkyně do protokolu uvedla, že je vdova, má dvě dospělé děti, na území ČR nemá žádné rodinné či obdobné vazby, kulturní či společenské vazby, ekonomické vazby či pohledávky nebo dluhy, je zdravá. Správní orgán I. stupně tyto okolnosti při hodnocení přiměřenosti zvážil. Nebyl zde tudíž prostor pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani pro překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.

34. Ani dobu jednoho roku, po kterou žalobkyni není umožněn vstup na území EU, soud nepovažuje za nepřiměřenou či excesivní, byly zváženy individuální okolnosti daného případu a tato doba není v rozporu ani s obdobnou rozhodovací praxí, viz například rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2021, č. j. 33 A 72/2020 – 53 (kdy bylo žalobkyni taktéž uděleno správní vyhoštění v délce jednoho roku za jeden den výkonu práce bez patřičného povolení), nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2022, č. j. 16 A 50/2021 – 37 (žalobci bylo uděleno správní vyhoštění v délce dvanácti měsíců za sedmidenní výkon nelegální práce).
35. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. června 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.